

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **K. A. R.**, zastoupeného Mgr. Pavlou Ducháčovou, advokátkou se sídlem v Hradci Králové, tř. ČSA 300, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 3. 2005, č. j. 30 Az 338/2003 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna Mgr. Pavly Ducháčové, advokátky se sídlem v Hradci Králové, tř. ČSA 300, **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 23. 9. 2003, č. j. OAM-8801/VL-19-P20-2001, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti namítal stěžovatel stížní důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, že některé skutečnosti, které v průběhu azylového řízení uváděl, významně snižují věrohodnost jeho tvrzení o důvodech odchodu z vlasti, naopak má za to, že jeho chování svědčí spíše o zmatenosti a hluboké nejistotě, která se jeho osoby po odchodu ze země původu dotýkala. Stěžovatel z obavy o svůj život využil příležitosti, kterou mu nabízeli blíže neurčení převaděci, odejít ze země. Byl pod jejich dohledem, že se tak dělo po dobu sedmi let, je opravdu zarážející, ale ne nemožné. Správní orgán se nepokusil konkretizovat oficiální zprávy, čímž pochybil. Domnívá se, že se na něho vztahuje překážka vycestování, neboť má obavy z politického pronásledování v případě jeho návratu do vlasti. Správní orgán si nedostatečně zjistil skutkový stav a nevyužil všech dostupných prostředků, aby tak učinil. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu a současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Nelze akceptovat námitku stěžovatele o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a o obecnosti použitých zpráv, když sám stěžovatel nevyužil možnosti se s nimi seznámit a ani k výzvě správního orgánu nenavrhl žádné doplnění. Proto správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnosti podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Dle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál ve spisu obsažený jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění skutkového závěru. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu ani v rozhodnutí správního orgánu neshledal. Rozhodnutí obou orgánů plně vycházejí ze spisového materiálu a byla vydána v souladu s právním řádem. Pokud je stěžovatelem namítáno, že správní orgán porušil povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, soud se s tímto nemůže ztotožnit, neboť skutkový stav byl správním orgánem zodpovědně a řádně zjištěn, což jednoznačně vyplynulo ze správního spisu, jehož součástí jsou i zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie

z dubna 2003, Ministerstva zahraničí USA za rok 1999 a 2000 a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky z dubna 2003. Jestliže na základě takto podrobně zjištěného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky pro udělení azylu, nelze mu nic vytknout. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel nevyužil možnosti, aby se s výše uvedenými listinami seznámil a v průběhu správního řízení nenavrhl žádné doplnění skutkového stavu. Jeho konkretizovanější poukaz na nedostatečně provedené zjištění skutkového stavu se objevuje až v kasační stížnosti, a proto k němu Nejvyšší správní soud s ohledem na dikci ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl. Shodně se lze vyjádřit i o jeho poukazu týkajícím se překážky vycestování, když s touto otázkou se zcela přesvědčivě vyrovnal jak správní orgán, tak i krajský soud, na jejichž rozhodnutí Nejvyšší správní soud plně odkazuje.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevzněl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu